

Eikö sinultakin pääse ooih tätä näkyä ihastellessasi! Ero Aarnion upeat UPO-muovituolit sopivat mainoksen lupaamien kodin ja mökin lisäksi kerrassaan oivallisesti myös 2000-luvun puutarhaan.

Minne katosi UPO-tuoli?

Mitäs tuolta romujen takaa punaisena pilkottaa? Oooh, nehän ovat äidin kyökkiin ostetut huippumodernit UPO-muovituolit!

ONHAN perniöläises-sä vanhojen tavaroiden makasiinissa vaikka mitä – mutta miten ihmeessä nuo ulko-oven taakse pinotut tuolit ovatkaan välttäneet silmäni.

Huiskis – reilut 40 vuotta aikamatkaa taaksepäin. Äiti innostui lehtimainoksesta, jossa kehuttiin näppäriä, muovisia UPO-tuoleja. Painavia olivat vuoden 1975 mainoksen argumentit UPO-tuoleista:

1. Ovat kevyitä kuljettaa 2. Lujia, kun ne on kerran koottu, niitä ei voi enää purkaa 3. Huolettomia, puhdistetaan vedellä ja saippualla 4. Värikkäitä ja ajattomia. Ne sopivat kotiin ja kesämökille yhtä hyvin kuin julkiisiin tiloihin.

Pienissä pahvisalkuissa haimme Askosta neljä Upo-tuolia. Samaa sarjaan kuuluva pöytä oli vähän isommassa pahvilootassa.

Tuolit oli helppo kasata: jalat töks ja selkänöjä naps istuimeen.

Pöydässä oli muutama kuusio-

koloruuviliitos, mutta ei siihenkään monta sekuntia mennyt. Ja kas, äidillä oli ruokailunurkkauksessa hehkuvan punainen UPO-kokonaisuus.

Vähän empien muovituoleille siskojen kanssa istuimme, mutta ne osoittautuivatkin erittäin tukeviksi ja hyvin muotoilluiksi.

Vasta myöhemmin selvisi, että tuolithan on suunnitellut itse **Eero Aarnio**, *Pallotuolillaan* maailmankuuluksi tullut mestari. Kas vain, huomaan, UPO-sarjan pöydällä olikin eri suunnittelija, **Esko Pajamies**.

Vaikka mööpelit ostettiin oikein Askosta, ei kauppa ollut hinnalla pilattu. Liekö ollut jonkinlainen kampanjatarjous.

Mainoslauseet pitivät paikkansa myös arjen käytössä niin hyvin, että pääsin muutaman vuoden kuluttua taas UPO-ostoksille, kun siskon yksiöön ostettiin pari punaista muovituolia ruokaistuimik-

si ja asunnon väriäiskiksi.

Hyvin ne jokapäiväistä istumista kestivät. Ainoa miinus oli tuolin liukas pinta, jolta luiskahti, ellei istunut ryhdikkäästi.

Kiinni solmittavilla istuintyyneillä sekin haitta korjaantui. Ja tulipa markkinoille ylimääräisellä istuinlevylläkin varustettu malli, sellainen kuin *Maurin Makasiinin* ovelta löytämäni ja herkistynein mielin kotiin kускаamani tuolit.

Minusta nämä ovat alkuperäisiä rumemmat, kyllä Aarnion kädenjälki loistaa parhaiten puhtaassa, yhtenäisessä muovipinnassa.

Kovasta markkinoinnista huolimatta nämä UPO-tuolit ja pöydät eivät tietävästi olleet mikään valtaisa myyntimenestys.

Sen verran kauppa toki kävi, että nettikaupasta löytyy värikkästä nostalgiaa niin punaisena, valkoisena kuin jopa mustana.

Rouva kyllä puisteli päätään, kun arvioin, että tällä setillä sisustaa pienellä kiillotuksella vielä ihan edustuskelpoisen, retrokauteutta herättävän nurkkauksen.